

Aydınlanmanın Kalesi mi? Yoksa Emperyalizmin Uygulayıcısı mı? İSRAİL Dosyası

Trump'ın Orta Doğu "Barış Planının" Arkasında Ne Var?

Editörün Notu:

Donald Trump, 18 Ocak 2020 tarihinde Orta Doğu "barış planını" açıkladı. Bu plan İsrail'deki sağcı hükümete istediği her şeyi veriyor. İsrail'in Filistin'in en verimli topraklarına el konulmasını meşrulaştırıyor. Yine İsrail'in Filistin'in en önemli şehri Kudüs'ü ele geçirmesini meşru hale getiriyor. Gelecekte bir Filistin devleti kurulacaksa, bunun birbirinden ayrılmış farklı toprak parçaları üzerinde olacağını ve bu sözde devletin bir silahlı kuvvet bulundurmasına izin verilmeyeceğini söylüyor.

Bu plan Filistin halkının ezilmesinde büyük bir yükselişi temsil etmektedir. Bu ifadenin her iki kısmı da önemlidir. Bu durum, Filistinlilerin topraklarına el konulması sonucunda İsrail'in kurulmasını takip eden yaklaşık 75 yıldır yaşanan bir sürecin son noktasıdır. Bununla birlikte tüm bu sürecin büyük ve yeni bir aşamasıdır.

Revolution gazetesinin özel sayısında (10 Ekim 2010 tarihinde yayınlanan 213.sayıdır) şu dosya yayınlanmıştı: "Aydınlanmanın Kalesi mi? Yoksa Emperyalizmin Uygulayıcısı mı? İSRAİL Dosyası", bu dosya Trump planının köklerinin nerelere dayandığını işlemektedir. Okuyucularımızı gerçek bir devrim hareketi ile bağlantıya geçmenin yollarını keşfetmeye,

İsrail'in Filistinlilere karşı işlediği suçları protesto eylemleriyle ilişkilenmeye ve bu özel sayıyı incelemeye, paylaşmaya ve konu etrafındaki tartışmalara dahil etmeye çağırıyoruz.

Çevirisini yayınladığımız makalenin kaynağı için bkz: <https://revcom.us/a/213/israel-en.html>

Aydınlanmanın Kalesi mi? Yoksa Emperyalizmin Uygulayıcısı mı? İSRAİL Dosyası

İsrail devleti, İslam'ın yıkıcı düşmanlık ve hoşgörüsüzlük denizinde *demokrasinin* ve *hoşgörünün* ileri karakolu olarak dünyaya yansıtılıyor. ABD siyaseti, akademik çevreleri veya medyası İsrail'i Cihad'a karşı bir savunma hattı ve "yaşam tarzımızı" savunan kritik bir kale olarak sunmaya devam ediyor.

İsrail uluslararası hukuka göre arkasında durulamaz eylemler gerçekleştirdiği zaman bu tür eylemler her zaman ABD tarafından desteklenir, bütün bu eylemler nadiren medyada yer alır ve Filistin halkının direnişi her zaman "terörizm" olarak adlandırılır, İsrail'in bu direnişe "orantısız yanıtları" hakkında ise nadiren sınırlı eleştiri yapılır.

Örneğin; BM İnsan Hakları Yüksek Komisyonu Ofisi tarafından *Mavi Marmara*'daki ölümlerin soruşturulması şunları saptadı: "*Yolcuların en az altısının ölüm koşulları, yasal olmayan, keyfi ve seri bir infazla tutarlı bir şekilde gerçekleşmiştir.*" Raporda, 19 yaşındaki ABD vatandaşı da dahil olmak üzere iki yolcunun "kurbanlar üst güvertede yaralanırken yakın mesafeden vuruldukları" tespit edildiği aktarılmaktadır. Diğer dört asker "İsrail askerini tehdit eden" hiçbir faaliyet yürütmezken köprü güvertesinde vuruldu. Bu durumlarda ve

muhtemelen *Mavi Marmara*'daki diğer cinayetlerde, İsrail kuvvetleri uluslararası insan hakları tarafından özellikle Uluslararası Sivil ve Siyasi Haklar Sözleşmesi'nin 6. maddesinde yasaklanan yasadışı, keyfi ve seri infazlar gerçekleştirdi.

47 üyeli BM İnsan Hakları Konseyi, bu raporu destekledi, oylamadaki tek "hayır" oyu ABD'den geldi. Rapor, ABD basınında son derece sınırlı bir şekilde yer aldı (Bkz: *"UN Report finds Israel 'summarily executed' U.S. citizen on flotilla"*, Glenn Greenwald, 1 Ekim 2010)

* * *

İsrail'in esas doğası nedir? Büyük bir suça maruz kalmış bir ülkenin bizzat kendisinin büyük suçlar işlemesi paradoksunu nasıl kavramak gerekiyor? Ve ABD ile İsrail arasındaki stratejik ilişkiyi tanımlayan şey nedir?

Bu soruları cevaplamak "rakip anlatılarla" alakalı bir şey değildir – buradaki mesele hakikatin, yalnızca hakikatin ne olduğu meselesidir. Bu konuya girmek için, bizi bugünün durumuna götüren gerçek dinamikleri anlamak için, öncelikle İsrail tarihini inceleyeceğiz ve İsrail'in bugünün dünyasında oynadığı rolün analizini yapacağız.

Siyonizm – Güçlü Destekçiler Arayan Bir Koloni Projesidir

Dünyadaki Yahudi halkının büyük çoğunluğu yüzlerce yıl boyunca Doğu ve Orta Avrupa'da ezilen halklar olarak yaşamış ve Rusya, Polonya ve Litvanya'dan Almanya'nın doğusuna kadar uzanan geniş bir alana yayılmışlardır. 1900 yılında, dünyadaki 11 milyon Yahudinin yaklaşık dörtte üçü bu bölgede yaşıyordu, geri kalanların büyük kısmı ise son yirmi yılda büyük Yahudi göç dalgaları alan ülkelere ABD ve Büyük Britanya'da bulunuyordu. Batı ve güney Avrupa, Kuzey Afrika ve Orta Asya'da çok daha az sayıda Yahudi yaşamaktaydı.

Avrupa'daki Yahudiler sürekli olarak taciz ediliyor ve zulüm görüyordu, neredeyse her alanda ciddi bir şekilde ayrımcılığa uğruyorlardı. Genellikle toprak sahibi olma hakkından mahrum bırakılıyor, toplumdan dışlanıyor ve sık sık öldürücü pogromların hedefleri oluyorlardı. Bu pogromlar, genellikle yetkililer tarafından desteklenen ve organize edilen çetelerin şiddeti ile başlatılan ve her durumda iktidardaki kraliyet ailesi ve feodal toprak sahipleri tarafından teşvik edilen önyargı ve düşmanlık ürünüydüler. Ezilenlerin öfkesinin Yahudilere yönlendirilmesi durumu yalnızca baskıcı sömürücü sınıflara hizmet ediyordu.

Avrupa'nın bu kısmındaki ezilen Yahudiler çıkış için pek çok çözümü değerlendiriyordu. Çoğu için çözüm demek, daha geniş bir topluma entegrasyon arayışı demekti (çoğunlukla Batı Avrupa'ya veya ABD'ye göçle birlikte). Birçoğu içinse, çözüm insanların özgürleşmesine yönelik evrensel projelere dahil olmayı kapsıyordu – yani, herkes için özgürlük arayışının bir parçası olarak Yahudi halkının baskısına bir son verilmesi düşüncesi vardı. Yahudilerin birçoğu sosyalist devrim davasından etkilenmişti. Bir azınlık için bu durum, tüm Yahudiler için ayrı bir Yahudi ulus-devleti inşa etmeye odaklanan Siyonist bir hareket anlamına geliyordu.

Siyonizmin kurucuları, ki içlerinden en önemlisi Theodor Herzl idi, 1800'lerin sonunda Siyonist ideolojiyi formüle etti. Bu dönem, Avrupalı güçlerin ABD ve Japonya ile birlikte emperyalizm çağına girdiği bir dönemdi. Bu ülkelerdeki kapitalizm giderek tekellerin hâkimiyetine girmişti ve bu tekeller büyük sermaye blokları oluşturmak için banka/finans sermayesi ile birleşmişti. Bu güçler giderek sermayeyi Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen uluslarına, bu ülkelere süper kârlı yatırımlar biçiminde ihraç ediyordu. Bununla birlikte, dünyanın bu bölgelerine hükmetmek için hararetli bir rekabet başlamıştı. Kapitalist-emperyalist güçler, bu bölgelere yönelik korkunç askeri saldırılar gerçekleştirdiler; örneğin ABD 1900'lerin başında Filipinler'e savaş açtı ve yüz

binlerce insanı katletti. Kapitalist-emperyalist güçler birbirleriyle daha da yoğunlaşan rekabetin yer aldığı bir süreçten geçiyordu.

Herzl, Yahudi devletini bu yükselen sömürgeci güçlere, özellikle de İngiltere'ye bir sömürge karakolu olarak açıkça "pazarladı". *"Asya'daki servetleriyle birlikte İngiltere'nin en çok Siyonizm ile ilgilenmesi gerekiyordu, çünkü Hindistan'a giden en kısa yol Filistin'di. İngiltere'nin büyük politikacıları sömürgeci genişleme ihtiyacını ilk tanıyanlardı. Bu yüzden Büyük Britanya'nın sancağı tüm okyanuslarda dalgalanmaktadır. Ve bu yüzden gerçekte sömürgecilik düşüncesi olan Siyonizm, burada İngiltere'de en modern biçimde, kolay ve hızlı bir şekilde anlaşılması gerekiyordu."*

İlk Siyonist hareket, amaçlarını çeşitli emperyalist güçlerin istek ve saptanan ihtiyaçlarına göre düzenlemeye devam etti. Örneğin, İngilizler bir noktada uluslararası büyük bir Siyonizm konferansında Doğu Afrika kolonilerinde Siyonist yerleşimci devletin avantajlarını düşünmüş, günümüz Ugandasında kurulacak bir Yahudi "vatanına" yönelik ciddi bir planı değerlendirmişlerdir (bu proje meyvelerini vermeden önce terk edilmiştir). Ayrıca Siyonist liderler, İngilizlerin teşviki ile yine İngilizlerin kontrolündeki Güney Amerika'da bir Yahudi "vatani" kurmayı düşündüler. Siyonist liderler ve Almanya hükümdarları arasında Almanya egemenliğindeki Madagaskar'da kurulacak olası bir Yahudi "vatani" konusunda tartışmalar yaşandı.

İngilizler Filistin'de "Sadık Uşakları Yahudi Ulster'ı" Destekledi

İngiltere ve diğer Avrupa güçlerini Asya ve Afrika'yı yağmalamaya yönlendiren dinamikler aynı zamanda onları birbirleriyle keskin bir çekişmeye soktu. 1914'te bu çekişme durumu 1. Dünya Savaşı'na yol açtı. Bir tarafta İngiltere,

Fransa, ABD ve Rusya vardı. Öte yandan Almanya, Avusturya-Macaristan ve Osmanlı (Türk) imparatorlukları duruyordu. Her iki taraf da yağmalardan daha büyük bir pay almak için mücadele ediyordu. On altı milyon insan, emperyalistlerin orduları ile sivillerin hangi emperyalistlerin genişleyeceğini ve hangilerinin ezileceğini belirlemesi doğrultusunda katledildi. Bu savaş sırasında imparatorluklar çöktü – en önemlisi, sosyalist bir devrimin zafer kazandığı dev Rus imparatorluğu dağıldı. Dünyanın diğer bölgelerinde de eski düzen çöktü, ancak savaşın galibi olan emperyalistler yeni tahakküm biçimleriyle rekabete devam ettiler.

1. Dünya Savaşı sonrası galip emperyalistler arasında, özellikle İngiltere ve Fransa arasındaki çekişmenin odak noktalarından biri, petrol zengini ve stratejik olarak konumlandırılmış Orta Doğu oldu. Dünyanın bu kısmı savaşın mağlubu ve dağılan Osmanlı İmparatorluğu'ndan kopmuştu. Fransa; Suriye ve Lübnan'ı ele geçirdi. İngiltere ise Irak, Ürdün ve Filistin dahil olmak üzere bölgenin geri kalanında kontrol sahibi oldu.

Belirtildiği gibi, Siyonist hareketin liderleri -Herzl ile başlayarak- bölgedeki emperyalizm açısından stratejik bir koçbaşı olacak Filistin'de bir Yahudi devleti kurmuşlardı. İngiliz yönetici sınıfı Birinci Dünya Savaşı'nın ardından, Siyonist bir oluşum için daha kararlı bir şekilde hareket etmeye başladı. 1917'deki ünlü **Balfour Deklarasyonu** şunu diyordu; *"Majestelerinin Hükümeti, Yahudi halkı için ulusal bir anayurdun Filistin'de kurulması lehine görüş bildirmektedir."*

Balfour Deklarasyonu, *"Filistin'de Yahudi olmayan toplulukların sivil ve dini haklarına ya da başka herhangi bir ülkedeki Yahudilerin sahip olduğu haklara ve siyasi statüye zarar verebilecek hiçbir şey yapılmayacağını"* belirtmişti. Ancak Kudüs'ün ilk İngiliz askeri valisi Sir Ronald Storrs, İngiltere'nin hedefleri konusunda daha "samimi" idi. İngiltere'nin Siyonizme verdiği desteğin potansiyel olarak

düşman olan Arapçılık denizinde İngiltere'ye 'sadık uşak Yahudi Ulster' oluşturduğunu yazdı.

Önce Filistin Halkı Vardı!

Siyonist hareketin mitolojisi Filistin'in "toprağı olmayan insanlar için halksız bir toprak parçası" olduğunu iddia ediyordu. Ancak Orta Doğu'da bu "bu ufak sadık Yahudi Ulster'ın" kurulmasının önündeki engel, Filistin'de zaten Filistin halkının yaşıyor olmasıydı!

Modern Siyonizm 1880'de ortaya çıktığında ve emperyalist güçlerin ilgisini çekmeye başladığında, Filistin'de 450.000 Filistinli arasında 24.000 Yahudi yaşıyordu. Filistinliler neredeyse tüm topraklara sahiptiler ve tarım yapıyorlardı. Küçük Yahudi nüfusu, bölgedeki kökleri yüzyıllar öncesine ve daha da eskiye giden halklardan oluşuyordu. Diğerleri de dini nedenlerle Kudüs şehrine göç etmiş olan Avrupa'dan gelen Ortodoks Yahudilerdi. Yahudi halkı Filistin nüfusunun toplamda yalnızca yüzde 5'ini oluşturuyordu. Resmi İngiliz nüfus sayım verilerine göre, 1922'de Siyonistlerin desteği ile Avrupa'dan gelen Yahudi göçü bu oranı yalnızca yüzde 11'e yükseltmişti.

Birinci Dünya Savaşı öncesi ve sırasında, Filistin ulusu yüzyıllardır dünyanın bu bölgesinde yaşayan insanlardan çıktı. Filistinliler arasında, gelişmekte olan bir ulusal ekonomi farklı toplumsal sınıflarla yer almaya başladı. Filistinlilerin çoğu Müslüman'dı, ancak önemli bir azınlık (yaklaşık %11) Hristiyandı. Filistinliler, ortak bir kültür ve dil (Filistin halkı Arapçanın bir lehçesini konuşuyordu) ve kapitalist ihracat tarımının ve yeni sanayinin (özellikle küresel pazar için zeytinyağı üretimi) ilerlemesi ile gelişen ticari bir altyapı ve otoriteyi paylaştılar. Bu Filistin ulusu, Osmanlı İmparatorluğu'na karşı ulusal direnişte ve daha sonra İngiliz sömürge yönetimine karşı mücadele içinde pişmişti. Bu dönemde Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın tüm gelişmekte olan ülkelerinde olduğu gibi, Filistin'in ulusal gelişimi de güçlü tekelleri, küresel ticaretin kontrolü ve

askeri gücü ile emperyalizmin dünya egemenliği tarafından çarpıtılmış ve bastırılmıştır.

1920'lerde ve 1930'larda iki Dünya Savaşı arasında Avrupa'da yoğun bir politik kutuplaşma yaşandı. Kısır gerici hareketlerin yükselişiyle birlikte büyüyen devrimci hareketler de vardı. Almanya'daki Hitler ve Nazilere ek olarak, diğer faşist hareketlerin Doğu Avrupa'da vahşi bir anti-Semitizmi güçlendiren etkileri oldu. Bu koşullar altında, Yahudi halkına Avrupa dışına göç etme baskısı ve Balfour Bildirgesi'nin sağladığı Filistin'e taşınma baskısı vardı. Böylece Siyonist göç arttı ve Filistin topraklarının hem satın alınması hem de hırsızlıkla ele geçirilmesi gündeme geldi. Siyonistler ve Filistinliler arasında silahlı çatışmalar başlamıştı ve güçlü bir Siyonist paramiliter yapı ortaya çıkmıştı.

Dahası, emperyalist dünya büyük bir ekonomik kriz olan Büyük Buhran tarafından sarılmıştı ve bu hem emperyalist güçler içindeki politik kutuplaşmayı artırıyordu, hem de aralarındaki çatışmaları şiddetlendirmişti. Bütün bunlar belirleyici bir dönüm noktası olacak şeyin zeminini oluşturacaktı: 2.Dünya Savaşı.

Hołokost: Emperyalizmin Büyük Bir Suçudur

Birinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinden yalnızca birkaç on yıl sonra, emperyalist güçler tekrar dünyayı yeniden paylaşmak için savaşa yöneldiler. Alman yönetici sınıfı, kendilerini ciddi iç toplumsal krizden çıkarmak ve Birinci Dünya Savaşı sonrası uluslararası alanda sömürgelerin yağmalanması durumunu acilen yeniden yapılandırabilmek için yüzlerini Adolf Hitler'e ve Nazilere döndüler.

2. Dünya Savaşı iki temel blok arasındaydı. Bir tarafta Almanya, Japonya ve İtalya vardı. Diğer blok ABD, İngiltere ve Sovyetler Birliği'nden oluşuyordu. Sovyetler Birliği haricinde savaşın tüm şefleri kendi emperyalist çıkarları için savaşıyordu. Sovyetler Birliği emperyalist değildi ve tarihte

etkisi ve vahşeti açısından eşi benzeri görülmemiş bir askeri saldırıya karşı hayatta kalabilmek için Almanya'ya karşı savaşıyordu.

Bu savaşa girerken, Sovyetler Birliği o zamanlar yüzyıllar boyunca süregelen pek çok gelenekten dramatik şekilde ayrılmıştı. Birincisi Yahudi halkına eşitlik sağlamışlardı. Bunun Avrupa'daki Yahudi halkının siyasi hisleri üzerinde büyük etkisi oldu. Yahudi halkının ilerici davalarının parçası olarak Sovyetler Birliği'ne destek verip ilgi duymaları, Alman emperyalistlerinin Holokost olarak bilinen korkunç savaş suçunu yani milyonlarca Yahudi'ye karşı sistematik ve toplu cinayeti niçin işlemek durumunda kaldığını büyük ölçüde açıklamaktadır.

Bu durum, resmi ABD tarih yazınında büyük ölçüde çarpıtılmış olsa da, 2. Dünya Savaşı'nda Avrupa'daki savaş, ölüm ve korkunç yıkımın büyük bir kısmı Almanya ile Sovyetler Birliği arasındadır ve Sovyetler Birliği'nde gerçekleşmiştir. Sovyetler Birliği nüfusunun yüzde 14'ünden fazlası savaş sırasında yok oldu – ki bu neredeyse 24 milyon kişiye tekabül etmektedir. Yahudi halkı Nazilere karşı direnişte aktiftiler ve genellikle Sovyetler Birliği ve dünya komünist devrimi ile uyumluydular. Hitler'in orduları ve Alman emperyalizmi doğuya doğru ilerlerken ve Hitler Sovyetler Birliği'ni işgal ederken, Alman yöneticiler işgal ettikleri bölgelerdeki milyonlarca Yahudiyi öldürmek için bir “nihai çözüm” bulmuşlardı. Buna ek olarak, Hitler'in ele geçirilen bölgelerde Yahudileri yok etme politikaları, Almanya'nın bu ülkelerdeki geleneksel gerici ve ölümcül Yahudi karşıtı egemen sınıf güçleriyle ittifaklarını kolaylaştırdı.

Bu noktada ABD yöneticilerinin Holokost'u durdurmaya çalışmanın aksine, bunu kendi çıkarları olarak gördükleri söylenmelidir. Hitler'in anti-Semitizmi “Müttefikler” tarafından 2. Dünya Savaşı'nda önemli bir propaganda faktörü olarak kullanılmamıştır. 1939'da ABD makamları, sığınma arayan Yahudilerle dolu bir gemi olan USS St.Louis'i geri

çevirecekti. Bu gemi Avrupa'ya geri gönderildi ve insanların çoğu Nazilerin elinde yaşamını yitirdi. Kamuoyuna yansıyan ve açık olan bu olay, Avrupalı Yahudilere ABD'den merhamet veya destek alamayacaklarına dair açık bir mesajdı.

Roosevelt o kadar ileri gitti ki, Yahudileri gaz odalarında ölüme taşıyan demiryollarını bombalamayı reddetmekle de kalmadı, bunun lafının bile edilmesine izin vermedi!

Savaşın galipleri Holokost suçlarını duyurdu ve bazı Nazi savaş suçluları yargılandı. Ancak Holokost'un arkasındaki itici güçler -bir bütün olarak Alman yönetici sınıfı- ve diğer emperyalistlerin edilgen konumu hiçbir zaman geniş bir şekilde açığa çıkartılmadı veya anlaşılmadı.

Yahudi Soykırımı'ndan kurtulan Yahudilere Avrupa'da yaşamlarını yeniden inşa etmek için genel olarak ihtiyaç duydukları destek ve tazminat sağlanmadı. Birçoğu ABD'ye taşınmak istiyordu. 1880 ve 1914 arasında, yaklaşık iki milyon Yahudi Doğu Avrupa'dan ABD'ye göç etmişti ve Holokost'tan sağ kurtulanların çoğunun orada aile bağları ya da kendilerini karşılayacak bir topluluk bulma beklentileri vardı. Ancak, 2. Dünya Savaşı öncesinde ve sırasında Yahudilerin Yahudi Soykırımı'ndan kaçmasını engelleyen aynı vicdansız ABD göç politikaları 1948'e kadar yürürlükte kalacaktı.

2.Dünya Savaşı'nın Sonuçları ve İsrail'in Kuruluşu

2. Dünya Savaşı'nın ardından ABD, emperyalist dünya düzeninin üstünde, hem yenilmiş rakiplerine (Almanya ve Japonya gibi) hem de müttefiklerine (İngiltere ve Fransa gibi) dikte edecek şekilde ortaya çıktı. ABD, dünyanın dört bir yanında eski sömürge güçlerinin ayağını kaydırmak ve kendi etki alanlarını yaratıp buraları kuşatmak için harekete geçecekti.

Ancak 2. Dünya Savaşı'ndan başka önemli güçler de ortaya çıktı. Kısa bir süre için Sovyetler Birliği ve Çin,

emperyalist dünyaya meydan okuyan bir sosyalist kamp kurdular. Savaş sonrası siyasi sahnede bir diğer önemli faktör, özellikle Asya ve Afrika kıtasında Avrupa ve Japonya'nın sömürgeci güçlerine karşı güçlü ulusal kurtuluş mücadeleleri dalgasıydı.

2. Dünya Savaşı sonrasında kapitalizm-emperyalizme ilişkin bu iki zorluğun, ABD'nin Japonya ve Batı Almanya'yı rehabilite etme şekliyle oldukça ilgisi bulunmaktadır (Almanya 2. Dünya Savaşı'ndan sonra bölündü ve doğu kısmı Sovyetler Birliği desteğiyle ayrı bir ülke oldu).

Bu gelişmelerin -ve bunların içindeki çatışmaların- hepsi, Orta Doğu'daki emperyalist güçlerin ulusal kurtuluş mücadelelerinde ve birbirlerine karşı manevra ve mücadelesinde önemli rol oynadı. ABD ve rakipleri, farklı ve çelişkili nedenlerle ve farklı derecelerdeki çıkarlarının Siyonist bir İsrail devletinin kurulması ve bunun içinde nüfuz kazanmak olduğunu gördüler.

1947'de Birleşmiş Milletler Karar 181 ile, -İngiliz destekli Yahudi yerleşimini ayrıca 1.350.000 milyon Filistinli içinde 650bin Yahudi'nin yaşadığını bir kenara bırakırsak- Siyonistlere Filistin'in yüzde 56'sı pay edildi. BM'nin pay edişi haksızdı ve Orta Doğu'nun kontrolü için mücadele eden tüm güçler tarafından da bu süreç desteklenmişti.

Nakba: Filistin'e Yönelik Etnik Temizlik

Birinci Dünya Savaşı'ndan İsrail'in kurulmasına kadar geçen sürede sömürgeci İngiliz otoriteleri Filistin sakinlerine karşı yürütülen Siyonist etnik temizliğin ilk dalgalarını kolaylaştırıcı uygulamalarda bulundular. Bu süre., 2.Dünya Savaşı'ndan sonraki yıllarda bir terörist faaliyetle patlak verdi. Siyonistler, Aralık 1947'ye kadarki süreçte Filistinlileri kitlesel olarak sınır dışı etmeye başladı. Nakba (Arapça felaket anlamına gelen bir kelimedir) olarak bilinen bu terör dalgası, 1949'un ilk aylarına dek devam etti.

Nakba sırasında neredeyse bir milyon Filistinli, yalnızca taşıyabilecekleri malları yanına alabildi, topraklarından, köylerinden ve evlerinden vahşice ve zorla sürüldüler. Birçoğu tecavüze uğradı, işkence gördü ve öldürüldü. Filistinliler geri dönmeyin diye, geride hiçbir şey kalmadığından emin olmak için köyler ve hatta birçok zeytin ve portakal ağacı tamamen yok edildi. Nakba sona erdiğinde belgeli olan 31 katliam ve muhtemelen diğerleri bulunuyordu.

Aktivistler bu köylerin fiziksel kalıntılarını ortaya çıkarmak için çalıştılar. Tarihçiler Siyonist liderlerin günlüklerini ve defterlerini incelediler. Bu köy sakinlerinin hikayeleri sözlü tarihlerde toplanmıştır. Bu süreçte, tüm Filistin köylerinin yarısından fazlasını oluşturan yaklaşık 400 ile 500 arasında değişen yıkılmış Filistin köylerinin listeleri derlenmiştir. Bu köyler, büyük ölçüde kırsal Filistin nüfusu açısından siyasi ve ekonomik yaşam merkezleri olarak hizmet vermiştir ve bunların yok edilmesine Filistin tarım arazilerinin mülksüzleştirilmesi eşlik etmiştir.

Eski Arap köylerine ve yol isimlerine İbranice isimler verildi. Eski camiler ve Hristiyan kiliseleri yıkıldı. Parklar, çam ormanları (bölgeye özgü olmayan ağaçlar) ve İsrail yerleşimleri eski Filistin köylerinin çoğunda yer almaktadır. İsrail’de “sosyalist” kibutzes (kooperatif çiftliklerde) yazlarını geçiren idealist gençler de dahil olmak üzere, ABD’li ziyaretçilere yakınlardaki yıkılmış binaların aslında çeşitli “antik kalıntılar” olduğu yalanı anlatıldı. Bütün bunlar toprakların Filistinlilere ait olduğuna dair herhangi bir fiziksel kanıtı tamamen silmek ve Nakba’yı unutturmak içindi.

Terörist etnik temizlik olan Nakba, İsrail devletinin kuruluşunda temel ve gerekli olarak görülmüştü. Filistin topraklarının satın alınması ve diplomatik girişimler gibi diğer girişimler için gerekli koşulları yarattı ve sahneyi hazırladı.

Filistin köylerinin sistematik olarak yok edilmesi, başından beri kilit Siyonist liderlerin gündemiydi. *Filistin Etnik Temizliği* kitabı, Filistin halkının mülksüzleştirilmesinin etnik temizliğin yasal tanımını karşıladığını ve bunun kilit Siyonist liderlerin bilinçli planı olduğunu dikkatle tartışmaktadır. Kitap, İsrail'in kuruluşunda önemli bir siyasi ve askeri rol oynayan **David Ben-Gurion**'un (İsrail'in ilk başbakanı ve ikinci savunma bakanı. 1942 yılında New York'ta düzenlenen Biltmore Konferansı'nın programını hazırlayan kişi. Aynı zamanda 14 Mayıs 1948'de Tel Aviv'de İsrail Bağımsızlık Bildirgesi'ni okumuştur) günlüğü de dahil olmak üzere İsrail askeri arşivlerinden birincil kaynaklardan yararlanmaktadır.

Ben-Gurion'un rehberliğindeki önemli bir stratejik proje ise tüm Filistin'in haritalanmasını kapsayan bir "köy projesiydi". Bu süreçte hava fotoğrafçılığı ve diğer araçlarla her Filistin köyünün ayrıntıları tek tek kaydedilmişti: Bağlantı yolları, toprak kalitesi, su kaynakları, temel gelir kaynakları, sosyo-politik yapı, dini bağlantılar, muhtarlarının isimleri (geleneksel köy önderleri), diğer köylerle ilişki, erkeklerin yaşı ve ayrıca "Yahudilerin Filistin'e göç etmesine izin veren İngiliz siyasetlerine karşı büyük bir isyan olan 1938 isyanının ölçülmesiyle" ilgili düşmanlık endeksi (bu endekse Yahudileri öldürenler de dahildi).

İsrail'in Açık Terörü

Siyonistler, Filistin kırsalındaki yerleşim birimlerinin sistematik bir şekilde dağıtılması sonrasında, Filistin'in büyük şehirlerini temizlemek için de terörist etnik temizlik girişimlerine başladılar. 1948 BM kararı İsrail ve Filistin'i böldükten sonra Siyonistler açıkça kararı desteklediklerini ilan ettiler. Fakat ülke içinde kendi planlarını uygulamaya başladılar. BM kararından sonraki sabah Hagana (İsrail ordusu haline gelecek ana askeri grup) ve Irgun (gelecekteki başbakan Menachem Begin tarafından yönetilen ve daha sonra ordunun bir parçası haline gelen Hagana'dan ayrılanlar) serbest kaldı ve

Hayfa'daki 75.000 Filistin sakinine terör kampanyası düzenlendi.

1920'lerde gelen ve şehrin çevresindeki tepelerde yaşayan Yahudi yerleşimciler Siyonist askeri birliklerin yanı sıra bu saldırılara dahil oldular. Hayfa'nın Filistinli halkına sık sık bombardıman düzenlendi ve keskin nişancıların yaylım ateşi yağdırıldı. Yollara mazot döküldü ve tutuşturuldu. Patlayıcılarla dolu variller Filistin bölgelerine yuvarlandı. Paniğe kapılmış Filistinliler yangını söndürmek için geldiklerinde makineli tüfek ateşiyle püskürtüldüler. Filistinliler olarak geçiş yapan Yahudiler, Filistin garajlarına tamir edilmek üzere patlayıcılarla doldurulmuş arabalar getirdiler ve bu süreçte araçlar patlatıldı. Hayfa'daki bir rafineri tesisinde, Yahudiler ve Araplar omuz omuza çalışmışlardı ve İngiliz patronlarına karşı daha iyi çalışma koşulları için mücadelelerinde uzun bir dayanışma geçmişine sahiptiler. Arap kitlelere bombalama konusunda uzmanlaşan Irgun, rafineriye saldırdı. Filistinli işçiler, o dönemdeki en kötü ve aynı zamanda en son misilleme saldırılarlarından birinde 39 Yahudi işçiyi öldürerek tepkilerini gösterdiler.

Mart 1948 itibarı ile Ben-Gurion, Yahudi Ajansına şu yorumu yapıyordu; *"Filistinli kitlelerin çoğunluğunun bölünmeyi artık geçmiş bitmiş bir şey olarak kabul ettiğine ve bunun üstesinden gelmenin veya bu durumu reddetmenin artık mümkün olmadığını düşündüklerine inanıyorum. Kararlı bir çoğunluk artık bizimle savaşmak istemiyor."*

Çeşitli Arap ülkelerinin orduları 1948'de Filistinlilere yardım için müdahalede bulundu. Bu ordular, Siyonistlerin modern silah ve mühimmatları, modern askeri eğitimleri ve sıkı bir şekilde organize edilmiş orduları ve geniş kapsamlı bağlantıları olan iyi donanımlı askeri birimlerine denk değildi. Arapların düzensiz birlikleri (bunlar küçük ve merkezi olmayan askeri birimlerdi) İsrail konvoylarını pusuya düşürdü, ancak yerleşim yerlerine saldırmaktan kaçındı.

Filistin örgütlü askeri kapasitesinin ve sivil hükümet önderliğinin çoğu, 1.Dünya Savaşı'ndan sonra Filistin bağımsızlık mücadelelerini acımasızca bastırırken İngilizler tarafından yok edilmişti.

Ben-Gurion Talimatları “İşgal, Yıkım ve Sürme”

Ben-Gurion, Arap dünyasının müdahalesini ve İsrail ile Filistinliler arasındaki çatışmayı, *düşman Arapların kuşattığı küçük bir Yahudi vatanı* şeklinde kullandı. Mart 1948'e kadar Siyonist önderlik, kendi faaliyetlerini Arapların düşmanca eylemlerine karşı bir misillememiş şeklinde tasvir ediyordu. Daha sonra, İngilizler gitmeden yaklaşık iki ay önce, toprakları ele geçireceklerini ve yerli halkı zorla sınır dışı edeceklerini açıkça ilan ettiler. Acımasız sınırdışı etme süreci, üst aşamaya geçti ve misilleme kelimesi artık İsrail askeri güçlerinin yaptıklarını tanımlamak için kullanılmıyordu. Ben-Gurion'a göre, artık “masum” ve “suçlu” arasında ayırım yapmaya gerek yoktu. Önleyici saldırılar ve tamamlayıcı yıkımlar kabul edilebilir ve gerekli hale geldi. Bir iş arkadaşına göre Ben-Gurion şu talimatı vermişti: *“Her saldırı işgal, yıkım ve sürme ile sona ermelidir.”*

Kudüs'ün batısındaki bir tepede Deir Yassin kasabası bulunuyordu. Oradaki katliam, Filistin'deki yüzlerce köye uygulanan Plan D14'ün sistematik doğasını yansıttıyordu. 9 Nisan 1948'de Yahudi askerler köye girdi ve evleri makineli tüfek ateşiyle taradılar ve pek çok kişiyi katlettiler. Pappé şöyle yazıyordu: *“Kalan köylüler bir yerde toplandı ve soğuk kanlı bir şekilde öldürüldü, bedenlerine işkence yapıldı ve kadınlara tecavüz edip öldürdüler. 0 sırada on iki yaşında olan Fahim Zaydan'ın ailesi gözlerinin önünde katledilmişti: Bizi tek tek dışarı çıkardılar; yaşlı bir adamı vurdular ve kızlarından biri ağladığında da onu da vurdular, sonra ağabeyim Muhammed'i aradılar ve kendisini hemen önümüze vurdular, ve annem çılgılık atarak ona doğru eğilmişti – küçük*

kız kardeşim Hudra'yı elinde taşıyor, onu halen emziriyordu – onu da vurdular.”

İsrail devleti işte böylesi katliamların kanı ve kemikleri içinde kurulmuştur. Ve böylesi bir terör ne “eski – tarihi” bir şeydir, ne de sadece “modern tarihtir”. Bu durum bugün her Filistinlinin günlük yaşamını çerçevelemektedir.

Burada korkunç bir ironi belirtilmelidir: Nakba’da siyonistlerin askeri çekirdeğinde yer alan ve Filistin’deki etnik temizliği yapan Siyonistlerin birçoğu 2. Dünya Savaşı’nda Avrupa’da Nazilere karşı kararlı şekilde gerilla savaşı izleyen gazilerdi. Kapitalizm-emperyalizmin en barbarca suçlarından bazılarına karşı savaşıyan çok sayıda kişi, ezilen halklara karşı bir başka korkunç suçun isimsiz milislerine dönüşmüştü, Holokost’tan sorumlu olan bu aynı suçlu sistemin hizmetindeydiler, bu acımasızca saldırılar dünya emperyalizminin çirkin bir suçu olarak İsrail’in doğuşunun sembolüdür.

ABD Savaş Sonrası Zorluklarla Karşı Karşıya...

Daha önce de belirtildiği üzere, 2.Dünya Savaşı İngiltere, Fransa, Japonya, Hollanda vb. gibi geleneksel sömürgeci imparatorlukları zayıflattı ve sömürgeleştirilmiş halkları siyasi hayata çekti. Asya’da -özellikle Çin’de, aynı zamanda Vietnam’da- devrimci mücadeleler yoğunlaştı ve birkaç yıl içinde devrim Çin’de muzaffer oldu. Bu ulusal kurtuluş mücadelelerinin en kapsamlısı, Çin’de olduğu gibi komünistler tarafından yönetilmişti. Ancak bunun ötesinde, Endonezya, İran, Latin Amerika’daki bazı uluslar ve “Arap dünyası” gibi yerlerde laik-milliyetçiliğin de muazzam bir yükselişi vardı.

Ortadoğu’da laik-milliyetçiliğin en önemli temsilcisi Mısır’daki Gamal Abdel Nasser’dı. Nasser, emperyalist güçlere karşı durma sözü verdi ve Mısır’ın onlarca yıldır süren sömürge ve neo-kolonyal aşağılanmasına ve boyun eğme durumuna

son verdi.

ABD, dönem dönem rakiplerini ortadan kaldırmak için bir kama olarak kullandığı çeşitli ulusal kurtuluş mücadelelerini destekliyordu. Bir tarafta İsrail, Fransa ve İngiltere ile diğer tarafta Mısır arasındaki 1956 savaşında olan da buydu. 1956'da Nasser, Süveyş Kanalı'nı kamulaştırmak için -ki kanalın Mısır'da olduğu düşünülüyordu- meşru bir iddiaydı- harekete geçti. Süveyş Kanalı, savaştan sonra özellikle de trafiğinin yarısının giderek daha değerli ve stratejik olarak kritik olan Orta Doğu petrol ihracatına dayandığı düşünülüyordu yeni bir önem kazanmıştı. Buna karşılık, Fransa, İngiltere ve İsrail Mısır'ı işgal etti ve İsrail Mısır karşısında hızlı askeri ilerlemeler kaydetti. ABD (ve SSCB) İsrail de dahil olmak üzere işgalcilere geri adım atmaları için baskı yaptı. Bu durum, ABD'nin şu anda bölgede (ve dünyada) ele başı olarak belirmesinin de bir parçasıydı. Sınırlı ve kısa vadede, Nasser'ın milliyetçi arzuları ABD'nin stratejik hedefleriyle çelişmişti.

Ancak, *esas olarak* Nasser gibi laik-milliyetçi hareketler ABD tarafından stratejik olarak engel olarak görülüyordu. ABD, İran, Guatemala ve Endonezya'da olduğu gibi, çoğunlukla CIA destekli askeri darbeler yoluyla, yüzbinlerce insanın yaşamını çaldı ve bu yapıları ortadan kaldırmaya çalıştı. 1960'ların ortalarına gelindiğinde, ABD'nin İsrail'e yönelik artan desteği ile Nasser'in etkisi ve gücü kontrol edilmiş ve kendisi devrilmişti.

Bu dönemde ortaya çıkan önemli bir ulusal kurtuluş hareketi de bizzat Filistin halkının kendi hareketiydi. Filistin halkı Osmanlı İmparatorluğu'nun egemenliğine karşı direnmisti ve 1. Dünya Savaşı'ndan sonra İngiliz yönetimine karşı da silahlanmışlardı. Filistinliler, milisler şeklinde ve diğer cesur direniş biçimlerini izleyerek Nakba'ya karşı savaştılar. Ancak mücadeleleri 60'larda dünya çapında devrimci yükseliş bağlamında başka bir seviyeye çıktı. Filistin gerilla örgütleri, Filistin'de demokratik, laik bir devlet yaratmak

amacıyla İsrail'e karşı silahlı mücadele başlattı. Filistin halkının mücadelesi tüm dünyada geniş destek görecekti.

...Ve Soğuk Savaş Döneminde İsrail'le “Özel Bir İlişki” Kuruluyor

Nakba ve 1956 savaşı İsrail'i Ortadoğu'da askeri bir güç olarak öne çıkardı. Bu itibarla, tüm dünya güçleri tarafından değerli bir ajan olarak kabul ediliyordu. ABD bölgede ve dünyada tahakküm kurmak için harekete geçerken, ABD ve İsrail arasındaki “özel ilişki” genişlemeye başladı.

2. Dünya Savaşı'nın hemen ardından, dünya kapitalizmine karşı bir sosyalist kamp ortaya çıkmıştı. Ancak bu blok kısa sürdü. 1950'lerde, kapitalist yolcular -yani sosyalist toplumda ortaya çıkan ve güçlü kapitalist ilişkilerin siyasi temsilcisi kesimler- iktidara geldi ve Sovyetler Birliği'nde kapitalizmi restore ettiler. SSCB'de kapitalizmin bu şekilde restorasyonu -Sovyet sosyal-emperyalizminin yükselişi- büyük bir gelişmeydi. ABD ile bu rakip emperyalist ve Doğu Avrupa ve diğer yerlerdeki etki alanı arasındaki çekişme, jeopolitik manzaranın çoğunu onlarca yıl şekillendirecekti.

Bu çatışma -yani “soğuk savaş”- İsrail'in rolünü ve ABD'nin emelleri ve gereksinimleriyle ilişkisini tanımlamada derin bir rol oynadı.

ABD ve İsrail arasındaki “özel ilişkide” önemli bir faktör, İsrail'in Ürdün, Suriye ve Mısır'ın büyük bölümünü işgal ettiği 1967 yılındaki “Altı Gün Savaşı'nda” İsrail'in ezici bir zafer kazanmasıydı. ABD hükümetindeki stratejik düşünürler bu duruma odaklandılar. ABD bölgedeki kendi müttefiklerini desteklese de (en belirgin olanı 1953'te CIA tarafından bir darbe ile getirdikleri acımasız İran Şah'ına verdikleri destekti), İsrail kendini “özgür dünyanın lideri” olarak sunan, gerçekte batı emperyalist bloğunun başı olan ABD için “eşsiz bir değer” olarak kalmaya devam edecekti.

ABD 1967’de, İsrail’in Arap uçakları üzerindeki askeri hegemonyasını desteklemek için onlara ilk kez son model avcı jet uçakları sattı.

Bunu izleyen yıllarda, ABD ile İsrail arasındaki “özel ilişkinin” çoğu Sovyetlerle olan küresel çekişme ile şekillendi. Yeni Sovyet emperyalistleri, ülkenin sosyalist olduğu zaman kazandığı anti-emperyalist şöhreti (askeri ve ekonomik yardımla birlikte) Asya, Afrika ve Latin Amerika hükümetlerinde nüfuz aramak için kullandı. ABD ile mücadele etmek için bir dayanak elde etmeyi amaçladılar, ABD ve Sovyetler Birliği arasındaki vekalet savaşının unsurları bir yanda İsrail ve diğer yanda ise Mısır ve Suriye arasındaki 1973 savaşıydı (İsrail ve Batı’da “Yom Kippur Savaşı” olarak anıldığı) O zaman, Mısır Sovyetler ile uyumlu olmaya devam ediyordu ve Sovyetler’den önemli askeri donanım ve tavsiye aldı, Suriye de Sovyet bloğu ile yakından işbirliği içindeydi.

Benzer dinamikler İsrail’in ABD destekli kanlı 1982 Lübnan savaşına zemin hazırladı. 1980’lerde Lübnan, Filistin güçleri için bir üs alanı olarak hizmet görüyordu, aynı zamanda ABD ile uyumlu güçler ile Sovyet destekli Suriye rejimi ve bölgedeki diğer Sovyet eğilimli güçler arasındaki çekişmenin de odak noktasıydı. Bu savaşın sivil nüfus üzerinde yıkıcı bir etkisi oldu. İsrail jetleri Lübnan’ın başkenti Beyrut’a büyük bir bombalı saldırı düzenledi.

1982 Lübnan işgali sırasında İsrail askeri güçleri Beyrut’taki Sabra ve Shatila mülteci kamplarını kuşattı ve buraları mühürledi; 750 ila 3.500 kişi arasında Lübnan müttefiki katledildi. İsrail askeri ve müttefik kuvvetleri 18 yıl boyunca Güney Lübnan’ı işgal edecekti.

1960’ların ortalarından Sovyetler Birliği’nin çöküşüne kadar, ABD-İsrail stratejik ilişkisi büyük ölçüde bu rakip süper güçlerin çatışmasıyla belirlenmiştir. İsrail, Idi Amin’in Uganda’da iktidara gelmesini tasarladı ve yararı bitince ölümünü hızlandırdı ve Guatemala ölüm mangalarının soykırım

katliamlarını Sovyet güdümlü ülkelere veya dünyanın bu bölgelerindeki güçlere karşı çatışmasını kolaylaştırdı. Ve İsrail sık sık ABD ile çok açık bir şekilde ilişkilendirilmek istemeyen, fakat Güney Afrika'daki apartheid rejimi gibi Sovyet etkisine karşı koymak için kritik roller oynayan çeşitli parya rejimlerine askeri yardım sağladı. *Revolution* gazetesinin orta sayfaları dünya çapındaki böylesi suçları belgelemektedir.

Soğuk Savaşın Sonu: ABD / İsrail Arasındaki “Özel İlişki” Gelişiyor

Sovyetler Birliği'nin çöküşü pek çok küresel ekonomik, askeri ve güç ilişkisini kuvvetlendiren eşi benzeri görülmemiş bir olaydı. Bu çöküşün beklenmedik bir ürünü, ABD'nin Afganistan'daki Sovyetlerle savaşmak için inşa ettiği cihatçı güçlerin yükselişiydi. Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra, bu kuvvetler geriye kalan ABD süper gücüne karşı geldi. İslamcı köktendincilik ezilen ulusların maruz kaldığı emperyalist egemenliğe meydan okumasa da, ABD üstündeki küresel ilişkiler matrisi için gerçek bir zorluk oluşturunuyordu.

Ortadoğu'da ABD emperyalist egemenliğine karşı İslamcı köktendinci mücadelenin ortaya çıkmasıyla birlikte İsrail'in rolü bu çatışmada ABD'nin ihtiyaçlarına hizmet etmeye dönüştü. İsrail 2006 yılında ağırlıklı olarak Hizbullah'a saldırmak için büyük bir Lübnan işgali başlattı – İslami güçler İran tarafından desteklendi. İsrail işgali 1.000'den fazla insanı öldürdü, bir milyondan fazla insan yer değiştirdi ve Güney Lübnan bugün halen çiftçiler ve çocuklar da dahil olmak üzere Lübnanlıları sakat bırakıp öldüren bir milyondan fazla bombayla kaplı durumdadır.

ABD Emperyalizmi: İsrail'in Yapışması ve

İsrail'den Ayrılamamak

Dünyanın çoğunda ve özellikle Orta Doğu'da çok yoğun bir şekilde, Filistin halkının yerinden edilmesi ve İsrail'in devam eden baskısı ve diğer suçları bu ülkeyi muazzam bir öfkenin nesnesi haline getiriyor. Bu durum Irak ve Afganistan başta olmak üzere muhalif İslamcı güçlere karşı gelmek ve ABD yanlısı güçleri dayatmak açısından sorun teşkil ediyor.

İsrail'e karşı yaygın bir öfke ABD'nin gericilik yanlısı olduğunu ortaya koymaktadır. Suudi Arabistan, Mısır ve Ürdün gibi bölgedeki rejimler garip ve hatta istikrarsız bir konumda bulunuyor. ABD ve İsrail arasındaki yakın bağlar, rakip güçlerin ABD'yle olan çekişmelerinde sömürülmeleri için açıklıklar sağlıyor.

ABD'li General David Petraeus (şimdilerde Afganistan komutanı) Senato Silahlı Hizmetler Komitesine *"İsrail ile komşuları arasındaki kalıcı düşmanlıklar, sorumluluk alanındaki menfaatlerimizi ilerletme yeteneğimiz için farklı zorluklar ortaya koyuyor"* dediğinde bu durum ABD yönetici sınıfı içinde gerçek bir çelişkiyi göstermektedir.

ABD için Filistinlilerin görünüşte istikrarlı olmalarını sağlayabilmek kolay iş değil, öte yandan İsraillilerin tartışmasız tahakkümünden ve tamamen Siyonist bir devlet için izledikleri politikadan memnunlar. Bu çelişki bölgede ve dünyada acı bir nokta olarak duruyor ve İsrail, Filistinlileri hapsedmek için gittikçe daha aşırı önlemlere başvurdukça, bu çelişki daha da keskin hale geliyor.

Yine de, İsrail yalnızca derin şekilde ABD'ye yapışmakla kalmadı, ayrıca ABD de İsrail'den ayrılamıyor. Gerçek sorunlara ve hatta zaman zaman önemli farklılıklara rağmen, ABD ve İsrail arasındaki benzersiz "stratejik ilişki" devam ediyor, çünkü ABD emperyalizmi açısından tüm dünyada İsrail'in Ortadoğu'da oynadığı rol açısından satranç tahtasında gerçek bir alternatif bulunmuyor.

ABD'nin, Orta Doğu'daki savaşlarda derin bir şekilde çamura battığı düşünüldüğünde İsrail'in rolü her zamankinden daha kritik. Bir gazete makalesinde, ABD Temsilcisi Steve Rothman (kendisi "liberal" bir Demokrat ve Obama'nın güçlü bir destekçisidir), "Özellikle bir stratejik müttefik her zaman diğerlerinden ayrılır: O da İsrail devletidir" demiştir. Ayrıca İsrail'in "Amerika'ya Ortadoğu'da ve dünyada hayati güvenlik yardımı sağladığını" belirtmiştir. Rothman, "IDF (İsrail Savunma Kuvvetleri – İsrail ordusu) ile ortaklığımız olmadan ABD'nin ABD çıkarlarının korunması ve hayati önemdeki istihbarat faaliyetlerinin sağlanması için dünyanın bu bölgesinde kalıcı olarak konuşlanmış 100.000 veya daha fazla ek askere sahip olması" gerektiğini savunmaktadır.

İsrail'in ABD için bu kadar önemli olmasının bir nedeni de, hükümetinin büyük bir toplumsal tabanının bulunduğu bölgedeki ABD yanlısı tek ülke olmasıdır. Bu sadık toplumsal taban, büyük ölçüde İsrail'in dünyanın "**gıda zincirindeki**" tarihteki ve günümüzdeki konumuna dayanır – diğer bir deyişle emperyalizmin dünyadaki ezilen uluslarla asalak ilişkisini paylaşma yollarına. Ülkenin Avrupalı göçmen vatandaşlarının güzel evleri, iyi ücretleri var, çeşitli araç gereçlere ve lükslere erişimleri bulunur, yüksek bir yaşam standardı sürerler. İsrail, vatandaşlarına burjuva demokrasisinin tuzaklarını sağlıyor – Siyonizm karşıtı her politika şiddetli bir şekilde bastırılıyor.

Kısacası, devasa nükleer cephaneliğiyle, Avrupa/ABD standartı teknoloji düzeyiyle, Siyonizmin "mantığı" ve ahlaksızlığı içinde yer alan İsrail nüfusunun önemli bir bölümü, ABD çıkarlarını güçlendirmek için vazgeçilmez bir rol oynamaktadır.

Bunlar ABD emperyalizmi açısından ABD ve İsrail arasındaki "özel ilişkiyi" değiştirmeyi oldukça zorlaştıran faktörlerdir – özellikle de şu anda. ABD'nin İsrail'e desteği, bölgede ABD'ye daha fazla muhalefet olmasına ve İslamcı köktendinci Cihadçılar için verimli bir zemin oluşturmaya rağmen, bu

doğrudur.

Gereken Şey: Direniş... ve Sistemde Radikal Bir Kırılma

İsrail, kelimenin tam anlamıyla, büyük bir hukuki ve ahlaki suç teşkil eden terörist etnik temizlik uygulamalarıyla, doğrudan Filistin halkının kanı, kemikleri, çalınan toprakları ve evleri üzerine inşa edilmiştir. Bu nedenle, İsrail devleti gayri meşrudur ve Siyonist devlet paradigmasında -hiç kimse için- adalet bulunmamaktadır. Ve bu devlet küresel kapitalizm-emperyalizm sisteminin uygulanmasının bir ürünüdür ve bu süreçte özel bir rol oynamaktadır.

İsrail'in gayri meşruluğunu ifade etmek "Filistinli perspektifi" demek değildir. Ayrıca hiçbir şekilde Yahudi karşıtlığı anlamına da gelmez. Bu makalenin daha önceki bölümlerinde gördüğümüz gibi, İsrail'in varlığı Holokost suçları için herhangi bir "adalet" sağlamamıştır, aslında İsrail, bizzat Holokost'u tasarlayan sistemin bir ürünüdür. İsrail, Yahudi halkının Yahudi olarak asırlardır yaşadıkları baskılara bir çözüm değildir. Aksine, işgalci bir devlet ve emperyalizmin bir aracıdır. Bu nedenle buna karşı olmalı ve karşı çıkılmalıdır.

Son birkaç yılda, dünya çapında ve ABD içinde artan sayıda insan İsrail'in suçlarından rahatsız olmakta ve siyasi protestolara katılmaktadır. Kampüs eylemlerinin önemli etkisi olmuştur. Gazze Özgürlük Yürüyüşü, Gazze Özgürlük Filosu ve Uluslararası Dayanışma Hareketi ve diğerlerinin eylemleri de dahil olmak üzere dayanışma eylemleri dünyaya bir çağrı yaptı ve Filistin direnişine güç verdi. BDS (boykot, tasfiye, yaptırımlar) faaliyeti farkındalığı artırdı, gerekli değerlendirme ve tartışmalara yol açtı ve özellikle de kampüslerde İsrail'e yönelik siyasi tansiyonu artırdı.

İsrail'e ve onun suçlarına karşı olan bu muhalefet büyümektedir ve bunun daha da geliştirilmesi gerekiyor.

İsrail, İran'a karşı savaş tehdidinde bulunduğundan ve Filistinlilere yönelik gece gündüz sonu gelmez bir baskı uyguladığı için bu konu çok daha acil bir durum haline gelmiş bulunuyor. İsrail'in doğası ve rolü konusunda çok daha fazla protesto ve tartışma gerekiyor. *Revolution*'ın bu özel sayısının bu sürece bir katkısı olması amaçlandı. Küresel bir sömürü ve baskı sisteminde İsrail'in işlediği suçların arkasındaki temel nedenleri araştırmak ve bu sisteme son verecek bir hareketi incelemek, bunlarla başa çıkmak herkes için, özellikle de öğrenciler için bir meydan okumadır.

*** Editörün Notu:** Dosyada yer alan bu ifade yaşanan gelişmelerin ve açığa çıkan bulguların ardından yeniden gözden geçirilmeyi hak etmektedir. İki miadı dolmuşların gerici köktenci kanadının bu süreçte aktif rol aldığı bilinmektedir. Özellikle Erdoğan gericiliğinin Mavi Marmara olayı sonrasında İsrail'e yönelik "devlet terörü" suçlamaları ve açıkça yardım sürecine destek olduklarını itiraf etmesi bu bağlamda değerlendirilmelidir. Bob Avakian'ın "Başka Bir Yolu Öne Sürmek", *Revolution* #86, 29 Nisan 2007'de belirttiği şu ifade süreci anlayabilmek için kritik önemdedir: *"Buradaki çekişmede bir yanda Cihad diğer yanda McDünya/McHaçlıSeferi'ni görürüz, bunlar insanlığın sömürgeleştirilen ve ezilen ve tarihsel olarak miadı dolmuş katmanlarına karşı, emperyalist sistemin tarihsel olarak miadı dolmuş egemen sınıfı şeklinde bulunurlar. Bu iki gerici kutup birbirlerine karşı olsalar da aslında birbirlerini güçlendirirler. Eğer bu "miadı dolmuşlardan" birinin yanında yer alırsanız, en sonunda ikisini de güçlendirirsiniz. Her ne kadar bu çok önemli bir formülasyon olsa ve dünyanın şu evresinde süreçleri yöneten dinamikleri anlamak açısından kritik olsa da, aynı zamanda bu "tarihsel olarak miadı dolmuşlardan" hangisinin daha büyük zarar verdiği ve insanlığa karşı daha büyük tehdit oluşturduğu konusunda açık olmamız gerekiyor: Bu da, tarihsel olarak miadı dolmuşlardan emperyalist sistemin egemen katmanıdır, ve özellikle de ABD emperyalistleridir."*